



UNIVERSITÄTS-  
BIBLIOTHEK  
PADERBORN

## Universitätsbibliothek Paderborn

### Tribunal Poenitentiae Sev Libri Dvo Prior De Poenitente Ut Reo Posterior De Confessario Ut Judice

Stoz, Matthäus

Anno M.DC.LXXXIX.

Quæstio Tripartita. De danda vel neganda Facultate absolvendi à casu  
aliquo reservato.

**urn:nbn:de:hbz:466:1-37144**

instituire; ita nec possit substantialiter aliam Sacramentorum materiam aut formam, quam Christus assignavit, substituire; nullum autem simile fundamentum habemus, propter quod dicamus, Sacrilegos & Ecclesie subditos Confessarios nunquam posse ab ea judicari & puniti, nisi pœnitens velit & contentiatur.

331. Quamvis autem summus Pontifex non sublit Ecclesie, nihilominus tamen Bellarm. l. c. cap. 19. v. *At inquit*, ita scribit, & : *si Pontifex*, inquit, *Ecclesiam destruere velit*, (quod etiam fieret, si Sacramenta, fidelibus summè necessaria, redderet odiosa, eosdem ab iis eorumque usu absterret, &c.) licet (Ecclesie) *eum servatà debità reverentià admonere*, & *modestè corripere*; *repugnare etiam vi & armis*. *Ad resistendum enim*, & *vim vi repellendam*, non requiritur *ulla* (Jurisdictionalis) *autoritas*; hoc autem quod licet Ecclesie contra summum Pontificem, non liceret ei juxta Adversarios contra subjectum Confessarium sacrilegà sigilli violatione atrox & enorme damnum inferentem Ecclesie. Quæ æquitati planè non satis consonant.

Ad alia Argumenta *sup. §. 2. & 3. pro-*

posita nihil respondit Gobat, quia ad eum ante obitum non pervenerunt.

Ea porò, quæ in isto & præcedentibus §§. habentur, nullatenus scripsi, ut de celebri nomine, in his partibus nominatissimi Autoris, viri optimi, quique de re morali præclarissimè meritis, mihiq; singulariter fuit semper maximè observandus, vel in minimo quidquam decerperem; sed unice tantùm, ut ejus voluntati non minùs post mortem, quam dum viveret, studiosè obsecundarem, & quod desiderabat, in Quæstione tanti momenti aliquid ad elucidandam veritatem conferrem; simulque redderem tam Pœnitentes in integritate confessionis securos, quam Confessarios in sigilli custodia sollicitos.

Atque ita finio cum ardentissimo voto, ut in sancto TRIBUNALI PœNITENTIÆ nihil unquam à Judice, nihil unquam à Reo committatur, cujus alterutrum meritò pœnitere debeat; sed omnia semper ritè sanctèque peragantur, sicut & scripta sunt, ad æternam animarum salutem & majorem DEI Deiparæque, piissimæ nostrorum omnium coram Tribunali Divino Advocatæ honorem & gloriam.

## A P P E N D I X.

### QUÆSTIO TRIPARTITA,

De danda vel neganda facultate absolvendi à casu aliquo reservato.

Paucis Difficultatem istam attingi in posteriore hoc Libro *q. 2. art. 3. n. 74. v. Tenetur*. Videtur autem omninò declarationem exigere ma-  
 Bb 3 rem.

rem. Unde placuit, hinc per modum Appendicis tripartitam de ea Questionem pluribus discutiendam proponere.

Quæritur enim. 1. An & quando 2. Quomodo teneatur superior dare facultatem absolvendi à reservatis, cum aliquis eam vel per se vel per Confessarium petit? 3. Quid Juris sit, si superior injustè neget? Videntur quidem hinc ex DD. aliqui magis stare & pugnare pro Jure Superioris; alii magis pro bono subditorum; sed inter se ferè tantum in modo loquendi dissentiunt, ut bene observat Card. Lug. de Pœnit. Diss. 20. n. 233. Quia tamen hæc ipsa eorum dissensio & quorundam intricata obscuritas potest Superioribus, Confessariis, & Subditis esse causa erroris atque damni, ideo dicam clarè & distinctè, quod res est. Sed ante omnia

### §. Unicus.

#### De Fine Reservationis Casuum.

332. Finis Reservationum, qui semper in oculis debet haberi, est. 1. ut de gravioribus peccatis, sicut de majoribus causis, in altiore Tribunali meliùs judicetur; 2. ut graviores subditorum morbi à Superioribus, tanquam peritioribus Medicis, meliùs curentur; 3. ut subditi magis absterreantur à peccatis, in suum, vel aliorum gravius damnum cedentibus; & 4. ut subditi ad satisfaciendum suis obligationibus meliùs dirigi possint & adjuvari. Graffis de Casib. reserv. lib. 1. cap. 2. n. 2. Fagund. Præc. 2. l. 8. cap. 1. n. 6. Palao de pœnit. Diss. un. p. 19. §. 3. n. 21. Coninch. de sac. Diss. 8. n. 77. Lug. Diss. 5. de pœnit. n. 116. & alii communiter.

Unde etiam passim DD. dicunt, quòd Reservatio inducta sit in bonum subditorum. Palao de pœnit. Diss. un. p. 15. §. 5. n. 4. in eorum medicinam Lug. cit. Diss. 20. n. 9. in utilitatem pœnitentium Bonac. Diss. 5. q. 7. p. 5. §. 2. n. 19. quæ præcipuè hac in parte spectatur. Palao l. c. n. 8. cum præcipuè instituta sit pro salute pœnitentium, eique deservire debeat. Coninch. l. c. n. 110. & introducta propter charitatem ac bonum conscientia, non debeat contra militare; ne inventa ob bonum animarum vertantur in earum perniciem. Pag. Præc. 3. lib. 3. cap. 9. n. 17. v. secunda.

Alii, ut idem adhuc clariùs expriment, finem Reservationis, æquiparant cum fine Sacramenti Pœnitentia. In pœnitentis bonum, inquit Reginald. lib. 8. n. 46. institutum est Pœnitentia Sacramentum, atque data superiori potestas reservandi peccata. In pœnitentis remedium, ait Palao l. c. n. 4. & Sacramentum institutum est & peccata reservata. & cit. p. 19. §. 3. n. 21. Reservatio, inquit, non est introducta ad exteriorem gubernationem, quæ à Sacramento Pœnitentia nullatenus pendere debet. Sicut Confessio (scribit Coninch. l. c. n. 9.) ita reservatio Casuum maximè inducta est in utilitatem Pœnitentium, ut possint ita meliùs in via spirituali dirigi: quare non debet ita observari, ut cedat in eorum detrimentum & destructionem; sed, ut Dicastillo de pœnit. Diss. 11. n. 325. loquitur, cedere debet in bonum & ædificationem pœnitentium. Quæ omnia rectè dicuntur &

con-

conformiter Trid. *sess. 14. cap. 7.* statuente, ut reservatio fiat in ædificationem, non in destructionem; & ne occasione reservationis aliquis pereat.

333. Cùm ergo aliqui ex DD. subinde asserunt, Reservationem fieri ad bonum commune, & rectam Ecclesiæ gubernationem. Palao *tr. 2. Diss. 1. p. 17. n. 8.* ad majus bonum commune. Tan. *tom. 4. Diss. 6. q. 9. n. 79.* ad religiosæ disciplinæ conservationem. Lug. *cit. Diss. 15. n. 116.* vel ut Trid. *l. c.* ait, magnopere ad populi Christiani disciplinam pertinere &c. intelligi non potest, nec debet aliter, quàm quatenus bonum commune & disciplina consistit tantùm in bono & honestate singulorum, indeque resultat: vel certè non *positive*, sed tantùm *negative*, hoc est, eatenus, ut reservatio impediatur subditos à peccatis, per quæ bonum commune, vel disciplina, vel alii graviter læderentur. Ratio est manifesta; quia Christus Sacramentum Pœnitentiæ, & Sacramentalem Jurisdictionem unicè tantùm instituit in bonum pœnitentis; ergo cùm Ecclesia hunc finem Sacramenti imutare non possit, ideo sicut nemini Jurisdictionem Sacramentalem potest concedere, ita quoque nemini potest eandem restringere, seu propriè reservare, nisi in bonum pœnitentis. Et verò licèt subditi confiteantur reservata peccata superiori, iste tamen non potest ullo modo hæc Sacramentali notitiâ uti ad publicam gubernationem, ob prohibitionem Clem. VIII. in decreto de Cal. Reservat. de quo *suprà n. 245.*

*Et seq.* His suppositis, est

QUÆSTIO I.

An & quando teneatur superior dare petenti facultatem absolvendi à reservatis.

Tria sunt, quæ ad plenam hujus Quæstionis Resolutionem videntur necessariò esse afferenda; nimirum 1. Quando debeat negari? 2. Quando possit negari vel dari? & 3. Quando debeat dari?

§. I.

Quando debeat negari facultas absolvendi à reservatis?

334. Dico itaque I. Aliquando superior ita simpliciter & absolute tenetur petitam facultatem absolvendi à reservatis negare, ut non possit ullo modo concedere. Nempe in casu, quo subditus est aliquo jure, per superiorem indispensabili, graviter obligatus, ut, cùm per se & alio modo non possit, per sui manifestationem superiori factam, per quam solam potest, caveat communitati, ordini, monasterio, aut alicui tertio à gravi damno aut scandalo; vel sibi ipsi, aut complicità relapsu. Ratio, quia cùm subditus, ut ponitur, sit graviter & indispensabiliter obligatus ad cavendum suum vel aliorum damnum, idque non possit nisi per solam manifestationem sui apud superiorem, non potest ei dari facultas, se apud eundem non manifestandi. Imò, quia hoc ipso, quòd possit & indispensabiliter debeat, sed tamen nolit se manifestare, graviter contra suam obligationem peccat; ideo in hoc statu est incapax absolutio-